

Тези до лекції №7 (Реформація в Англії).

Реформація в Англії на відмінну від реформаційних процесів у Німеччині та Швейцарії була стимульована і проведена королівською владою. Формальним приводом до розриву з Римом став **особистий конфлікт короля Генріха VIII з Папою**, який відмовив монарху в анулюванні шлюбу з Катериною Арагонською.

У 1534 році парламент прийняв «**Акт про супрематію**», який проголосив короля верховним главою Церкви Англії, що започаткувало незалежну національну церкву, керовану архієпископом Кентерберійським.

Процес Реформації супроводжувався радикальною секуляризацією: конфіскацією монастирських земель, закриттям шкіл та знищенням ікон і гробниць святих.

Історія англіканства знала й періоди занепаду, зокрема за правління **Марії Тюдор**, яка намагалася силою повернути католицизм і стратила понад 200 протестантів, включаючи архієпископа Томаса Кранмера.

Остаточне віровчення було сформульоване за королеви Єлизавети I у вигляді «**Тридцяти дев'яти статей**» (1562), які є чинними й сьогодні та представляють собою компроміс між католицькою традицією та протестантськими ідеями.

Англіканство **поєднує в собі** протестантську доктрину про виправдання вірою та Біблію як єдине джерело віровчення з частковим збереженням католицької ієрархічної структури.

Еклезіологія Англіканської церкви базується на таких ознаках: вона визначається як зібрання віруючих, де проповідується Слово Боже і звершуються Таїнства, без жорсткого ототожнення з Тілом Христовим у богословському сенсі. Англіканське вчення визнає можливість помилок як у помісних церквах, так і у Вселенських Соборах, якщо їхні рішення не узгоджуються зі Святим Письмом.

Офіційно **визнаються лише два таїнства**, встановлені Христом: Хрещення та Вечеря Господня (Євхаристія). У вченні про Євхаристію **англіканство не визначає точно механізм присутності Христа в Євхаристії**, але допускає її як реальність.

Важливим обрядом є **конфірмація**, яку здійснює єпископ над підлітками; вона не вважається таїнством, але є умовою для повноправного допуску до причастя.

Англіканство заперечує молитовне звернення до святих, а Діву Марію вшановує як «Благословенну Діву», але не використовує термін «Богородиця» у молитвах.

Церква Англії досі зберігає тісний зв'язок із державою: монарх призначає ієрархів, а церковні рішення набувають чинності лише після ратифікації парламентом.